

Kuru Ne Bilir Yaş Nedir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Mart 2020

“Sarhoş ve harabım, sözümde hakikat ve hata arama.
Beni harap etmedikçe bana hiç verir mi o defineyi?
Beni sele vermedikçe ihsan denizine sürükler mi hiç?
Söz adamının ne haberi olur şeker gibi suskunluktan?
Kuru ne bilir yaş nedir, terelelli, terelelli!”
(Mevlana)

Lades kemiklerini topluyorum mevsimin ve küredığım düşlere de minnettarım: azımsanan varlığıma delalettir kıramadığım zincirlerim ve işte ben aşkın muadiliyim: o yürek ki kanayan için için ve beyhude bir varlık sancısı.

Aşkın asası tepinirken iklimin sırtında kırdım dümeni.

Sözcüklerden çaldım ben bu isyanı tıpkı maviyi adadığım ruhumun bekçilerine de teslim ettiğim gibi içimdeki sitemi. Elbet maviydi elbette gülüşlerim ela ve titrek bir vaveyla ile yüklüydü ve bakmadığımda gözlerime ürkekliğim nasıl da belliydi sesimde.

Rubailer ile saf tuttum.

İklim sarardı soldu.

Yüz görümlüğü bir şiir adadım gelen mevsime ve kapım her an çalınacak gibi sözcüklerle yıkadığım zihnime de bir takke geçirdim.

Aşka âşik bir varlıktan öte ne olabilirdi ve düştüğüm yollarda asla da düşkün bir zümreye dâhil olmadım.

Kınımda saklı asalet ve sessizliğime sahip çıkan yüce Mevla.

Mazlum olmanın da yükü ile ve heybemdeki sabır taşı asla minnet etmediğim yerin göğü sesleri nasıl ki beşeri bir uzamda saf tutuyordu sığındığım İlahi Güç sayesinde devirdim yılları ve acıları.

Rengim beyazdı ve masum.

Adım andımda saklıydı ve kitabımı içime çektim tek nefeste.

Azığa aldığım rüzgârdan çaldım ben hüznü ve hüznü çaldı beni benden ve tutuşan eteklerine tohumlar
ektim içimdeki sanduka kilitli idi ne zamanki öldü düşlerim doldu da bir bir elbet eşlik eden gözlerimden
dökülen o izdiham lakin ben aşkın ve tutkunun neferyidim sadece kendime zimmetli de bir gölgeydim
belki de bir o kadar gölgeyle kavgalı.

Bir nebze de olsa öykünmedim kimselere.

Bir nebze de olsa varlığımla gurur duymadım lakin içimde s/alınan sıfatları insanlığın yargıladığı ve kırık
topuklarıydı adeta endamlı gülüşlerin ve de şuh kakhahaların penceresine asla konmadım bilakis ılıman
yüreğimdeki gönül penceresiydi sevdiklerimi ağırladığım ve severek kendimle uzlaşmak adına giriştiğim
nice savaş.

Bir şafak vakti doğdu şiirlerim.

Hazan bahçesinde hikâyeler biriktirdim aslında insanlığın tortusunu yok saydım ve içime çöreklenen
umutla duru bir su olmaya meylettim: duruydum da gerçi kimi zaman dalgalanıp da çalkalandığım ve
beyitlere sığındığım öncesinde hükümrانlığında Rabbimin, şerrinden tüm canlıların sadece İlahi Adalete
sığındığım.

Mezarlıklardı kimi zaman güzergâhım ve içimde pekişen kelimeler ve Rabbime özlemim.

Andıkça insanlığımı asla da arz talep dengesi oluşmadı ne zamanki bir selamı verip de yüzüme kapanan
kapılar lakin istifimi asla bozmadım ve tüm nefrete inat üstelik nefret dolu yüreklerin de yerine sevdim
en çok da uzlaşmak adına kendimle ve kindar söylemler sadece acıttı canımı asla onlara
benzemeyecektim.

Nerede bir düş düşürsem yeni düşler doğurdu evren.

Nerede bir düşkün görsem el verdim; selam verdim ve yüreğimi serdim yollarına ki yolumu da açık kıldı
Yaratan aşka namzet her günde ihlaslı bir yürek olmanın dokunulmazlığı ile şerh düştüm insanlığıma en
azından Allah rızası için sevip yaşadığım nasıl ki aşikâr ve geri dönüşümü idi huzur ve ivme kazanan
yaşama sevincim.

Bir şiir diktim kimi zaman yakama.

İki yakam bir araya gelmese de şehrin iki yakasını da çok sevdim.

Yankısı vardı ya da yoktu dünün.

Yâri vardı da gönlün.

Aşkın tapınağında izdiham ve gönül bahçemde uçuşan sayısız kelebek üstelik kelebek ömürlü değildi benim sevinçlerim ve sevişlerim azığa aldığım künyemde kanayan mevsime pansuman yaptım yüreğimi d/ağlayan yapraklarla ve düş gücüne veryansın edenlere sadece gülüp geçtim neyse ki benzemiyordum kimselere ve kimsesizliğime sahip çıkan kâinata da boynumun borcuydu tüm vazifelerim üstelik kaderin buyurduğu her şey başım gözüm üstüne idi madem ve matemimle yakın durdum rahmete bir de mazlum yüreğime en yakın ve de tek sahip çıkan iken yüce Mevla.